

oldřich krejčoves hudbě věřit musíte

text: Petr Soukup
foto: Roman Černý

Od počátku devadesátých let se Oldřich Krejčoves pohybuje na pražské klubové scéně jako kytarista. Scéna, která se začala formovat kolem legendárního pražského klubu Bunkr, postupně určila jeho budoucí spoluhráče. V devadesátých letech vystupoval s kapelami Kollerband, Pusa, Pan Pot, Bára Basiková band a další. Na přelomu tisíciletí se pak ukázal jako jeho nejdůležitější rozhodnutí vstup do projektu Monkey Business.

Vaše jméno je často spojováno se skupinou Monkey Business a Kollerbandem. Dá se říct, že nejste rozhodně vyznavačem jednoho stylu. Hrajete, ať už je to rock, či funky, se stejným pocitem?

Ano, pocit je vždy stejný. Snad ani nejde si vyhranit na každý styl jiný pocit. Je to vždy z jedné hlavy a při zachování určitých pravidel, o kterých nemusíte ani přemýšlet, je to vždy tak, aby vás to hlavně bavilo. Jste to vy, jsou to vaše ruce a hlava. Hudebníci s rozdílnou osobností to mají asi jinak.

Vaše sólová deska s názvem *Je to důvod* je venku již nějaký pátek. Jak dlouho jste na ni pracoval?

Je to takové shrnutí tvorby, kterou jsem vytáhl ze šuplíku. Takže pár věcí je z období před osmi lety, jedna cca před patnácti a zbytek cca před dvěma roky. Ale samo sebou jsem je aranžoval a nahrával znova a to je tak půlroční proces.

Byly některé skladby z vašeho sólového alba původně zamýšleny pro Monkey Business?

Snad by např. The Memories mohlo být pro MB. Ale už jsem dávno vzdal snahu něco donést, protože rukopis kapely je na kapelníkovy, producentovy. Spoluautorství je jiná věc. Pakliže ovlivním skladbu natolik výrazně, že se změní, jsem spoluautor. Pokud se na to nezapomene.

V titulní skladbě zpíváte o Milanu Hlavsovi. Jaký jste k němu měl vztah? Znali jste se osobně?

Ne, ne bohužel jsem neměl tu čest. Mejlovi patří můj obdiv. Je tam cosi, co mě přibije a nadchne. Je jedno, že je jeho hudba zdánlivě jednoduchá, má ducha.

Váš projekt PAN POT měl vydat desku, z níž pochází například píseň *Náhody s Danem Bártoou, která se na světlo světa dostala až teď. Proč nedošlo k vydání tohoto alba?*

Petr Janda nám dal v roce 1994–5 nabídku natočit album na Propasti pod Bestia rec. Album nikdy nevydali, a tím začal poločas rozpadu kapely.

Monkey Business je dodnes jeho domovskou kapelou. Přesto v posledních letech hledá uplatnění pro svoje skladby, které se do repertoáru jeho kapely nehodí.

V posledních letech je to např. projekt STABILITY (M. Chyška, J. Jakubec, Roman Vícha) nebo právě nyní projekt Okrej. OSA je zastupován od roku 1997.

Na koncertech s vámi občas vystupuje Imran Musa Zangi, oční lékař, hráč na perkuse a vyzařovač dobré nálady. Co pro vás znamená on?

Imran je právě to, co jste napsal. Záříč dobrých nálad. Kromě toho má jiný pohled na rytmus, ne proto že je perkusák, ale Peršan. Vnímá jiné dělení a je přesný, když zrovna neslaví. Jinak je jako člověk přímý. To už se málokde najde.

Jaké to je, vytvořit v dnešní době novou kapelu, shánět koncerty a prosadit ji?

Sám v tom lítám. Je to hlavně jen o lidech. Když na ně nemáte štěstí, jste sám. To se týká jak hudebníků, tak manažerů a vlastně i pořadatelů. Hudba je jedna věc, pak ji zviditelnit, prodat a přenést naživo je další. Mezi tím jsou jen lidské vlastnosti. Varianta, že se dá všechno koupit, je taky možná, ale tu jsem nepotkal ...

Takže ke své kapele jsem nenašel spřízněnou osobu, manažera.

Ještě jedna důležitá věc, musíte té hudbě věřit.

Před pár lety jsem vás zahlédl na Šumava Rock festu se skupinou Stability, kde také např. hraje Mirek Chyška, skladatel hudby k Snowbordákům a kytarista J.A.R. Jak to vypadá s touhle kapelou?

Stability spí, a kdo ví, kdy se probudí. Chybí manažer. A na tom to stojí, v momentě, kdy přijde s koncerty, probouzíme se a startujeme další dema a zkoušky. Taky má každý z nás nějaké závazky ke svým kapelám, ale tam zas takový problém nevidím. Uvidíme.

Skládáte si raději vše sám? Má vám tím na mysli i texty.

S texty je potíž. Nejsem básník a věci, které jsou kolem mě a které vnímám, mi tolik nejdou pod ruku. I když mám výjimky, je to kolikrát boj. Ten, kdo má to správné střevo a stojí za to, má velký dar. Většinou mám slogan nebo spojení dvou tří slov, které tam sedí i ideou, ale pak to začíná. Proto se nebráním jakémukoliv dobrému textu. A zhudebnit text je také cesta celkem zajímavá.

Dokážete popsat váš největší hudební zážitek?

Mám jich kvanta. Většinou jsou to live koncerty hl. cizích kapel. Ať je to Dylan, Brown,

Kravitz, T. M. Steavens, Stereo MCs, ZZ Top nebo Ramstein. Vždy je tam něco, kvůli čemu si řeknete: „To byl nářez.“ Něco, kvůli čemu jdete na ten koncert. Běda, když to tam není. Takže největší zážitek se nedá vypíchnout nad ostatní. Mám štěstí, že jsem měl tu čest si zahrát např. s H. Bullockem, G. Hughesem, F. Westleyem, K. Svobodou, M. Pavlíčkem, M. Kocábem. Tam ty zážitky taky jsou.

Jaký je váš pohled na OSA?

Chrání autory. Není to černobílé, musí tam být spousta nesrovnalostí a pří. Svaz má právo na odpovídající míru kompenzace za užívání autorských práv. Otázkou však je právě klíč, podle kterého jsou prostředky vybírány a rozdělovány. Vážná hudba versus POP atd. Ochrana myšlenky autora je dobrá věc, ale jak ji chcete vyhodnotit spravedlivě.

Kdo z českých interpretů vás baví?

Nechci nikoho jmenovat, protože by mě mrzelo, kdybych na někoho zapomněl. Ale u nás je spousta dobré hudby a interpretů. A spousta prázdné. V oblíbě nemám plagiáty, které se tváří jako něco objeveného. Víím, že mít originální názor a hudbu je těžké, ale co. Neměl by to dělat každý. Někdo ten dar má, někdo ho bere, někdo to poslouchá, někdo nemůže.....naštěstí

múza je tak nehmatatelná věc, že jakýkoliv kalkul je snad krátkodobá záležitost a opravdová kvalita je nesmrtelná. A jestli se pletu, tak můj pocit z hudby to nezmění.

Šel byste někdy do většího projektu? Kdyby vás někdo oslovil, že chce, abyste např. napsal muzikál.

Určitě bych nad tím zapřemýšlel, pokud by šlo o hudbu. Vymyslet hudbu podle libreta, scénáře atd. je pro mě zajímavé stejně jako k filmu.

Připravujete už další album, nebo necháváte tomu současnému delší čas?

Sumíruju skladby a postupně dodělávám aranže. Nemám nijakou časovou hranici na finiš. Skáču z jedné skladby na druhou a u každé dělám něco jiného. Tamhle točím kytary, tady už míchám nebo lovím text či textaře. Pomalu dostávají skladby nějakou tvář a trochu je řadím podle toho, jak na mě která působí na pomyslné příčce Mé hitparády. Prvním patnácti se dostane úplného finišu. Pak se uvidí. Vstoupit do songu se dá kdykoliv, třeba když přijde host a umí vzít za basu.

Co pak s tím, když kolečka už nikdo nechce? Jak říká přítel IMZ: „Budeme vidět.“